

Skrevet av: Lindiwe Matshikiza

Illustrert av: Meghan Judge

Oversatt av: Kim Sandvad West (da), Espen

Stranger-Johannessen, Martine Rørstad Sand (nn)

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebokker for Norge (barnebokker.no), som tilbyr barnebokker på mange språk som snakkes i Norge.

Dette verket er lisensiert under en Creative Commons [Navngivelse 4.0 Internasjonal Lisens](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.no).
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.no>

Det var en lille pige, der først så den mystiske skikkelse i det fjerne.

...

Det var ei lita jente som først såg den mystiske skikkelsen i det fjerne.

Da skikkelsen kom nærmere, så hun, at det var en
højgravid kvinde.

...

Etter kvart som skikkelsen kom nærare, såg ho at det var
ei høggravid kvinne.

Genert, men modig bevægede den lille pige sig nærmere kvinden. "Vi må beholde hende hos os," besluttede den lille piges folk. "Vi kan holde hende og hendes barn i sikkerhed."

...

Sjenert, men modig gjekk den vesle jenta nærare kvinna. "Vi må halda på henne her hos oss", bestemte dei som var med den vesle jenta. "Vi skal verna henne og barnet hennar."

Æselbarnet og hans mor er vokset sammen og har fundet mange måder at leve side om side på. Langsomt er andre familier begyndt at bosætte sig omkring dem.

...

Eselbarnet og mor hans har utvikla seg i fellesskap og funne mange måtar å leva side ved side. Sakte men sikkert har andre familiar byrja å slå seg ned rundt dei.

Esel fant sin mor i sorg over sit mistede barn. De så længe på hinanden. Og så gav de hinanden et stort knus. Esel fann mor si som var aleine, og sørge over tapet av barnet sitt. Dei stira på kvarandre lengje. Og så klemde dei kvarandre veldig hardt.

...

Barnet var snart på veg. "Presi!" "Hent tæpperi!" "Vandi!" "Preeesssiii!"
 ...
 Barnet var snart på veg. "Trykki!" "Hent pleddi!" "Vatni!" "Tryyykkki!"

...

Men da de så babyen, blev alle chokerede. "Et æsel?!"

...

Men då dei fekk sjå babyen, veik alle tilbake i sjokk. "Eit esel?"

Endelig vidste Æsel, hvad han skulle gøre.

...

Esel visste endelig kva han skulle gjera.

... var skyerne væk, og det var hans ven, den gamle mand, også.

...

... havde skyerne forsvunne, ligesom venen hans, den gamle mannen.

Alle begyndte at diskutere. "Vi sagde, at vi ville holde mor og barn i sikkerhed, og det vil vi gøre," sagde nogle. "Men de vil bringe uheld!" sagde andre.

...

Alle saman byrja å krangla. "Vi sa vi skulle verne mor og barn, og det skal vi gjera", sa nokon. "Men dei kjem til å bringa ulukke!" sa andre.

Og så var kvinden alene igen. Hun spekulerede på, hvad hun skulle gøre med sit underlige barn. Hun spekulerede på, hvad hun skulle gøre med sig selv.

...

Og slik var det at kvinnen vart åleine igjen. Ho lurte på kva ho skulle gjera med dette rare barnet. Ho lurte på kva ho skulle gjera med seg sjølv.

Højt oppe mellem skyerne faldt de i søvn. Æsel drømte, at hans mor var syg og kaldte på ham. Og da han vågnede op ...

...

Høgt oppe blant skyene sovna dei. Esel drøymde at mor hans var sjuk og ropte på han. Og då han vakna ...

Ein morgen bad den gamle mannen Esel om å bera han opp til toppen av eit fjell.

...

En morgen bad den gamle mand /Esel om at bære ham til toppen af et bjerg.

Men til slutt godtok ho at han var barnet hennar og at ho var mor hans.

...

Men til sidst måtte hun acceptere, at han var hendes barn, og at hun var hans mor.

Hvis barnet var blevet ved med at være lille, havde alt måske været anderledes. Men æselbarnet voksede og voksede, indtil han ikke længere kunne sidde på sin mors ryg. Og lige meget hvor meget han prøvede, kunne han ikke opføre sig som et menneske. Hans mor var ofte træt og frustreret. Nogle gange fik hun ham til at udføre dyrearbejde.

...

Viss berre barnet hadde halde på den vesle storleiken, hadde alt kanskje vore annleis. Men eselbarnet voks og voks heilt til han ikkje lenger fekk plass på ryggen til mora. Og uansett kor hardt han freista, klarte han ikkje å oppføra seg som eit menneske. Mor hans var ofte sliten og frustrert. Nokre gongar sette ho han til å gjera arbeid som var meint for dyr.

Æsel boede hos den gamle mand, der lærte ham forskellige ting, der kunne hjælpe ham til at overleve. Æsel lyttede og lærte, og det gjorde den gamle mand også. De hjalp hinanden, og de grinede sammen.

...

Esel drog for å bu med den gamle mannen, som lærte han mange ulike måtar å overleva på. Esel lytta og lærte, og det gjorde den gamle mannen òg. Dei hjelpte kvarandre og dei lo saman.

Da Æsel vågnede op, stod der en underlig, gammel mand og kiggede ned på ham. Han så ind i den gamle mands øjne og begyndte at føle en gnist af håb.

...

Æsel vakna opp til ein merkeleg gammal mann som strå ned på han. Han såg inn i auga til den gamle mannen og byrja å kjenna ein snø av håp.

Forvirring og vrede fylt Æsel op. Han måtte ikke gøre det ene, og han måtte ikke gøre det andet. Han måtte ikke være på den ene måde, og han måtte ikke være på den anden måde. Han blev så vred, at han en dag sparkede sin mor til jorden.

...

Æsel vart fylt av forvirring og sinne. Han kunne ikke gjera ditt og han kunne ikke gjera dat. Han kunne ikke vera på ein måte og han kunne ikke vera på ein annan måte. Han vart så sint at han ein dag sparka ned huset til mor si.

Æsel skammede sig. Han løb væk så hurtigt, han kunne.

...

Esel skamma seg. Han byrja å springa vekk så fort han kunne.

Da han holdt op med at løbe, var det blevet nat, og Æsel var faret vild. "I-ah?" hviskede han ud i mørket. "I-ah?" svarede det tilbage. Han var alene. Han rullede sig sammen til en kugle og faldt i en dyb og urolig søvn.

...

Når han hadde slutta å springa, var det vorte kveld, og Esel hadde gått seg vill. "Hi ha", kviskra han inn i mørket. "Hi ha?" lydte ekkoet. Han var åleine. Han krøkte seg saman til ein liten ball og fall i ein djup og forstyrra søvn.